

Inledning

Call for papers med tema "Crosswriting, crossover och andra hybrider" hörsammades stort av barnlitteraturforskare både nationellt och internationellt. Det glädjer redaktionsrådet som därför beslutat ägna både föreliggande och nästa nummer av *Barnboken – tidskrift för barnlitteraturforskning* åt temat.

"Böcker som vandrar över gränsen mellan barn- och vuxenlitteratur, författare som tilltalar olika publikert" det skulle kunna appliceras på Anna Höglunds bilderbok *Resor jag aldrig gjort av Syborg Stenstump*. I inledningsartikeln utforskar fil dr Eva Söderberg några av de läsning- och tolkningsmöjligheter som Höglunds bok erbjuder. Söderberg beskriver på ett inspirerande sätt de olika upptäckter barn respektive vuxna gör vid läsningen av de lekfulla men drastiska illustrationernas samspel med den effektfulla texten. Bokens form och innehåll ställer indirekt frågor om barnlitteraturens funktion och estetik på sin spets.

2008 års mottagare av Nobelpriset, var den franske författaren J.M.G Le Clézio. Professor Sandra L Beckett presenterar sin teori om att de stora litteraturpriserna numera ges till crossover-författare. Dvs de författare vars texter kan läsas både av barn och vuxna och att Le Clézio är en "sann crossover-författare. Crosswriting, menar Beckett, är alltså författare som skriver för barn och vuxna i separata verk medan Crossover är böcker som läses av båda grupperna. Becketts bok *Crossover fiction: global and historical perspectives*, Routledge, 2009 recenserar längre fram i tidskriften.

De två nästföljande artiklarna berör svenskt respektive engelskt 1800-tal. Doktorand Maria Andersson har undersökt den svenska författaren Matilda Mallings paratexter. I de opersonligt hållna förorden i Mallings böcker för vuxna synliggörs inte författaren som privatperson, medan hon i förordet till den enda text hon skrev för barn framhäver vardagen, familjemänniskan och barnet. Det är ur dessa paratextuella strategier och val av berättarsituation som Andersson vill belysa hur skilda texttyper skapar olika restriktioner och möjligheter hos författaren.

I det viktoriaiska England var marknaden för konstsagor svag och konstsagoförfattaren George MacDonald, som skrev sådana, fick publicera dem genom att skriva in dem i realistiska böcker som *Adela Cathcart*, 1864. Boken innehåller sagor som skrivs och berättas i syfte att kurerar den deprimerade, unga Adela. Enligt artikelförfattaren, professor William Gray, ställer MacDonald viktiga frågor om sagans funktion och dess publik. *Adela Cathcart* går utmärkt att läsa i fulltext på <http://www.fullbooks.com/Adela-Cathcart-Vol-1.html>

Lillemor Torstensson